

Kersebleptes, Kersebleptes

Одриски цар, син и наследник на **Котис I**.

Не успява да преодолее парадинастичните центробежни сили в Одриската държава. Това води както до липсата на контрол над по-голямата част над територията ѝ, която остава под властта на **Берисад** и **Амадок**, така и вероятно до загубата на царската титла от К., ако се съди от надписите.

Управляваните от него територии са ограничени на запад от долините на реките **Хеброс** и **Тонзос** (с **Кабиле**), на юг - от **Тракийския Херсонес** (където **Атина** владее само **Елайус** и **Критоте**) и крайбрежието от **Дориск** до хинтерланда на **Бизантион**, на север - може би до веригата на **Хемус**. Вероятно К. жертва целостта на държавата поради атинската заплаха в Херсонес, като продължава политиката на Котис. През 359 - 357 г. пр. н. е. той успява да задържи владенията си в този район с помощта на наемния пълководец **Харидем** в битката срещу атинския стратег Кефисодот, когото принуждава с договор през 359 г. пр. н. е. да признае властта му извън Елайус и Критоте. Недоволството на Атина се проявява в отзоваването на Кефисодот и в обявяването му за предател [*Demosth., C. Arist. 166*].

К. преодолява и съпротивата на изпратения в **Хелеспонта Хабрий** и успява да сключи с него мир през 358 г. пр. н. е., според който К. се превръща в единствен владетел на Херсонес, комуто всички елински градове изплащат мита и данъци на стойност ок. 30 таланта годишно (единица мярка за тежест за благородни метали) [*Demosth., C. Arist. 171, 176-178*]. В това време атинянинът **Атенодор**, зет на Берисад, настъпва на изток, за да брани и неговите, и на Амадок интереси. Всъщност, това е в полза на Атина, поради нейния стремеж да има за съюзници слаби тракийски царе.

Според Демостен [*C. Arist. 170, 181-183*] успехът на Атенодор на Хелеспонта е небивал. К. отстъпва и признава властта на Атина в Херсонес, където успява да задържи само **Кардия**. Събитието се датира след сключения между Атина, Берисад, Амадок и К. съюзен договор, известен от надпис [*IG II, 1, 126*]. Според него градовете от втория атински морски съюз са поставени под двойно подчинение чрез задължението си да внасят данъци в касата му и да изплащат традиционния данък на **одрисите**.

През юли 356 г. пр. н. е. Атина сключва сепаративен съюз с Амадок и с **Кетрипорис** за съвместен отпор срещу активната агресия на **Филип II Македонски** [*IG II, 127*]. Според Диодор [*XVI, 22, 33*] коалицията се разпада преди да задейства, поради действията на Филип II, който принуждава нейните членове да се помирят с **македоните**. Всичко това, съчетано с неуспехите на Атика във войната срещу отпадащите от съюза полиси през 357 - 355 г. пр. н. е., води до потвърждаване на атинското гражданство на К. Той иска

същата привилегия и за Харидем и тя не му е отказана според Демостеновата реч [*C. Aristh. 141*].

За тези неща свидетелства и Делфийският декрет в чест на четиримата сина на К., но той може да разкрива и един опит на Филип II чрез **Делфи** да потърси политически връзки с К. За това говори и походът на пълководеца му Памен през 354 г. пр. н. е., ако се следва сведението на Диодор [*XVI, 34, 1-4*].

В **Маронея**, при Филип II, К. изпраща кардиеца Аполонид, който се опитва да настрои царя срещу Атина. Тези преговори са последвани от настъпление на запад срещу Кетрипорис и Амадок и техните наемни командири Атенодор, Симон и Бианор.

Пак в годините преди 351 г. пр. н. е. се датира настаняването на атински клерухи (военни заселници) в Херсонес и известното от Диодор [*XVI, 34, 4*] отстъпване на К. на градовете там, с изключение на Кардия „поради приятелството му с Атина“.

През 352/51 г. пр. н. е. Филип II предприема първия си поход срещу К., като използва и Амадок. Филип стига до **Хиерон тейхос** и го освобождава, а в помощ на К. Атина изпраща 40 кораба. Те, както и намесата на **Харес** при **Кипсела** срещу македонския военачалник **Адей**, водят до прекратяването на кампанията до пролетта на 351 г. пр. н. е. Подкрепата на Атина обаче е недостатъчна, и К. е принуден да иска мир с Филип II и признаване на властта на **Перинт** и Бизантион над спорните земи. Един от синовете му е изпратен за заложник в македонската столица Пела.

След военните успехи на Филип II срещу градовете на **Халкидическия полуостров**, Атина сключва сепаративен мир през 346 г. пр. н. е., според който затвърждава дотогавашните си владения на Тракийския Херсонес. Жертва на Филиповата агресия по Егейското крайбрежие са Маронея и **Абдера**, а в земите на Амадок е утвърден синът му **Терес**. Атина се опитва чрез пратеници да привлече и К. за свой съюзник, но Филип II изпреварва това с бърз поход през Дориск към резиденцията на К. в **Хиерон орос**.

През 346 г. пр. н. е. тя пада в ръцете на Филип II, който е подпомогнат от подписаното в Кардия съглашение. И след 346 г. пр. н. е. К. продължава активни военни действия. Според Диодор [*XVI, 71, 1-2*] през 344 г. пр. н. е. К. завладява постепенно съседните на Тракия градове и опустошава земите им. Той успява да привлече като съюзник и Терес, с което подтиква Филип II към решителна офанзива. Тя започва през 342 г. пр. н. е. по долината на реките Хеброс и Тонзос, където крайни пунктове на завоеванието му са **Кабиле** и **Филипополис**.

След 341 г. пр. н. е. името на К. не се споменава в **изворите**.

† **Маргарита Тачева**